

[Jørgen Jensen]

forsøger på det, når de forbrødrer sig med de borgerlige partier for at afvise et forslag, som egentlig er en del af deres eget arbejdsprogram, om at nedsætte en kommission til at undersøge kapitalkoncentrationen, dens virkninger på prisdannelser, prisaftaler og produktion.

Selv om det ikke er alt, der er oplyst, har vi jo nu nogle gange i den diskussion, som har været om Danmarks økonomiske situation, peget på, at de fem største finansgrupper behersker mere end 200 af de største virksomheder i Danmark. Vi har også kunnet pege på, at 49 enkeltpersoner går igen i ledelsen af disse virksomheder, og at de i 1977 havde afgørende indflydelse på virksomheder med en samlet egenkapital på 35 mia kr. Vi har også kunnet dokumentere, at disse virksomheder havde et samlet overskud på 5,7 mia kr.

Vi kunne nævne eksempel på eksempel på, at der ikke er tale om, at vi er fattige, eller at der ikke produceres, og også nævne, at det klart lyser ud af regnskaberne, at der er noget galt med fordelingen, med styringen, med forbruget af de værdier, der skabes.

Oliekrisen skal tilsyneladende igen bruges som en undskyldning for, at de økonomiske vanskeligheder vil føre til nye indgreb over for befolkningen. Samtidig ser vi, at regeringen indgår aftaler om udvinding af dansk olie og gas på sådanne betingelser, at det betyder foræring af milliardbeløb, ikke alene til A. P. Møller-koncernen, men også til udenlandske oliemonopoler.

Det er egentlig forståeligt, at vi er i den situation, at regeringen skammer sig så meget over denne aftale, at man prøver på at hemmeligholde den, at den ikke må komme frem til offentligheden, ja, end ikke til folketingets medlemmer.

Det er noget af den situation, vi befinder os i. Der kunne afsløres mange andre uhyrligheder, men jeg vil bare understrege, at det, jeg har sagt her, også er baggrunden for, at kommunisterne afviser at deltage i det hysteriske krav om, at fagbevægelsen skal opgive deres berettigede krav. For det er jo det, der ligger i talen om, at parterne skal nærme sig hinanden. Når man skal nærme sig hinanden, er det arbejderne, der skal opgive deres krav, og ikke arbejdsgiverne. Det ligger i væsentlig grad på linje med det, regeringen både har krævet i overenskomstperioden, og

som den helt klart gennem den skitse, man jo har erkendt fadderskabet til, lægger op til ved et politisk indgreb.

Derfor mener vi også, det er bedrageri, når arbejdsgivere og borgerlige politikere og regeringen truer arbejderklassen med større arbejdsløshed, hvis kravene om kortere arbejdstid, længere ferie og en rimelig mindsteløn gennemføres.

Skal dansk økonomi rettes op, er det nødvendigt, at der gribes ind over for storkapitalen og over for spekulatøren; det er den første forudsætning. Derfor er det også min opfattelse, at vi her fra folketinget og fra socialdemokratiets side burde støtte arbejderne i gennemførelsen af deres retfærdige og berettigede krav, støtte dem med at ophøre med den falske tale om samfundsøkonomiske hensyn. Regeringen eller i det mindste den socialdemokratiske del af regeringen burde trække løftet til arbejdsgiverne tilbage og gøre det klart, at man ikke vil gennemføre arbejdsgivernes overenskomstkrav ved et politisk indgreb, for det er jo reelt det, der er lagt op til.

Det andet, man måtte gøre, var at indefryse de arbejdsfri kapitalgevinster på jord og fast ejendom. Det kunne man gøre, så meget mere som tanker og planer om dette jo indgik såvel i den tidligere skatteminister Kampmanns som i LOs skatteoplæg og også var helt på linje med det, Danmarks kommunistiske parti har foreslået.

Det andet, man måtte gøre, var en regulering af importen. Her kunne man også sikre en større dansk produktion bl. a. ved større hensyntagen til det danske erhvervsliv ved offentlige investeringer og varekøb. Det er jo ikke rigtigt, at vi ikke kan gøre det. Jeg skal bare erindre om den diskussion, vi havde om den boreplatform, man skulle bruge til olieudvinding; den gik til et fransk værft, fordi der var støtteordninger dér.

For det fjerde en kraftig indsats over for de milliardstore indtægter, som i dag undrager sig beskatning. Den skitse, som er fremlagt, og forsøgene på at fremstille det, som om man skal overføre overskuddet til en investerings- og beskæftigelsesfond, er kun en ganske lille imødekommelse af det, man ville få ind, hvis man gennemførte en større beskatning af virksomhederne.

For det femte en statslig finansiering af boligbyggeriet. Og så kunne vi jo kigge på